

๗๓

เรื่องสุข

เรานึกถึงความสุข ไม่ยินดีในรูป เสียง กลิ่น รส สัมผัส นันมันซาก
ของศพ นันไม่ใช่สุขจริง ไม่ใช่เนื้อหนังของสุข มันซากของสุขนะ

เมื่อหลุดขึ้นพ้อพ้นจากกามไปแล้ว ถึงรูปภพเข้า ไปถึงรูปฌานทั้ง ๔
เข้า นึกถึงสุขของกาม ไอ้สุขของกามนันมันเศษสุข ไม่ใช่สุขจริงๆ เมื่อไปถึง
อรุณฌานเข้า ไอ้สุขของอรุณฌานนันนะ มันสุขอย่างหยาบนะ ไม่ใช่สุขละเอียด
นุ่มนวล ชวนให้สบายอกสบายใจ เหมือนอรุณฌาน

เมื่อได้รับความสุขในอรุณฌานแล้ว สุขในอรุณฌานนี้มันสุขในภพ ไม่
ใช้สุขนอกภพ นี่มันสุขต่ำทรามนะ พอไปถึงนิพพานเข้าก็ อ้อ! นี่มันสุขนุ่มนวล
ชวนติดนัก นี่มันสุขจริง

เรื่องสุขในพระนิพพานนันมันสุขลึกซึ้งนัก พระพุทธเจ้ามีเท่าไรๆ ไปติด
อยู่ในนั้นหมด พอติดเสียเช่นนั้น เหลวอีกเหมือนกัน ไปติดแต่ในนิพพานนัน ต้อง
ไม่ติดสุขแค่นี้ แล้วหาสุขต่อขึ้นไป ใครที่จะหาสุขต่อขึ้นไป เขาเรียกว่า
อปปสุขํ ปหาย ละสุขอันน้อยเสีย ไปหาสุข สุข อาทาย ถือเอาสุขใหญ่ ปล่อย
สุขขึ้นไป ไม่หยุดอยู่ในสุขแค่นั้น

ถ้าไปหยุดแค่นั้น โง่ ไม่ฉลาด

ถ้าปล่อยสุขขึ้นไปไม่มีที่สุดกันละก็ นันฉลาดละ อย่างพระพุทธเจ้า
ผู้เป็นต้นธาตุ นี่ฉลาดเต็มที่

นี่แค่นี้ธรรมนันแหละ นำความสุขมาให้ละ ผู้ใดถึงธรรม ผู้นันได้รับสุข
ด้วยประการดังนี้

จากพระธรรมเทศนาเรื่อง “ปริณกะ”

๓ พฤศจิกายน ๒๕๓๗